

ВПЛИВ ПЕДАГОГІЧНИХ ІДЕЙ ТА ДОСВІДУ ВИДАТНИХ ДИРИГЕНТІВ-ХОРЕМЙСТЕРОВ НА МЕТОДИЧНУ ПІДГОТОВКУ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ МУЗИКИ

Постановка проблеми у загальному вигляді... Сьогодні процес удосконалення диригентсько-хорової підготовки майбутнього вчителя музики, як ядра музично-педагогічної освіти, надзвичайно актуальний. У зв'язку з цим педагогами-практиками та науковцями ведеться пошук нових методів, засобів, прийомів у підготовці фахівця, що відповідав би сучасним вимогам. Важливе місце у процесі вивчення диригентсько-хорових дисциплін займає досвід відомих диригентів-хормейстерів, які відзначаються різноплановістю, поєднанням творчих, особистісних, організаційних, управлінських, педагогічних, поглядів, що і слугує тим фактором, який постійно повертає нас до вивчення їх цінного досвіду задля удосконалення підготовки сучасних музично-педагогічних кадрів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми... Опрацювання науково-педагогічних та методичних джерел дозволяє встановити, що окремі аспекти даної проблеми представлені в дослідженнях П.А.Ковалика, А.Ф.Кречківського, А.П.Лашенка, Ю.І.Лощкова, А.К.Мартинюка, А.А.Мірошникової, К.Птиці, Т.П.Танько, Т.Смірної, Є.П.Скрипчинської, Л.В.Шаміної та інших. Разом з тим вищевказаними науковцями висвітлюються в більшій мірі мистецько-виконавські якості диригентів-хормейстерів і не стосуються розкриття їх педагогічного досвіду, цінних ідей, поглядів які повинні враховуватись у сучасних умовах підготовки педагогів-музикантів.

Формулювання цілей статті... Мета нашої статті полягає у виокремленні із педагогічного досвіду видатних хормейстерів минулого і сучасності цінних ідей для використання у процесі викладання диригентсько-хорових дисциплін.

Виклад основного матеріалу дослідження... Означення цінних професійних позицій видатних митців-диригентів спирається на їх педагогічний, виконавсько-хормейстерський досвід. На нашу думку, такий проблемно-історичний підхід дає змогу об'єднувати погляди щодо становлення і розвитку дієвих шляхів у системі диригентсько-хорової підготовки студентів сьогодення. Підтвердженням цьому є думка В.Ф.Черкасова, а саме: "Для вивчення становлення і розвитку музично-педагогічної освіти має значення персоніфікований підхід, який допомагає з'ясувати роль індивіда в розвитку певної галузі або її структурного компонента" [7, с. 74].

Аналіз наукових джерел із музичної педагогіки, з мистецтвознавства дозволяє виокремити представників російської (М.М.Данилін, Г.О.Дмитревський, О.О.Єгоров, К.Б.Птиця, В.Г.Соколов, А.В.Свєшніков, О.О.Юрлов, П.Г.Чесноков та ін.) та української (А.Т.Авдієвський, П.О.Козицький, М.Ф.Колесса, Є.Г.Савчук, Е.П.Скрипчинська-Верьовка, П.І.Муравський, О.З.Мінківський, К.К.Пігров, В.І.Шип, М.Т. Щоголь, Б.Л.Яворський та ін.) диригентсько-хорових шкіл. Більшість із них зробили вагомий внесок у розвиток методичного забезпечення навчального процесу студентів вищих навчальних закладів. Необхідно зазначити, що спроби науково-теоретичного аналізу диригентсько-хорової підготовки вдало були викладені у ряді таких відомих праць, як: "Хор и управление им" П.Г.Чеснокова, "Хороведение и управление хором" Г.А.Дмитревського, "Методика преподавания хорового дирижирования" Л.А.Андреевої, "Вопросы хороведения" В.І.Краснощогова та ін. Спільним для всіх цих робіт є пошук ефективних шляхів покращення підготовки майбутнього хормейстера в системі вищої мистецької освіти і саме в контексті удосконалення його технічної бази. Вищевказані роботи безперечно являються фундаментальними і наше завдання виокремити із них та взяти в актив сучасної музично-педагогічної теорії та практики цінні ідеї щодо основ формування, розвитку творчих нахилів майбутнього вчителя музики в процесі вивчення диригентсько-хорових дисциплін. Коротко проаналізуємо педагогічні бачення вищезгадуваних хормейстерів-педагогів і виконавців.

Представники російської диригентської школи (М.М.Данилін, О.В.Нікольський) значну увагу приділяли виконанню хорових партитур на інструменті. Цим самим відмічали, що головним фактором у цьому процесі є формування особистісних диригентсько-хорових професійних утворень майбутнього спеціаліста. Саме такий підхід на етапі ознайомлення, аналізу партитури відзначався, як такий, що надає студентові здатності практично виявляти самостійне бачення загальної концепції хорового твору, формувати риси диригентської індивідуальності. Як показує практика, недостатньо якісний рівень володіння фортепіано студентами музичних спеціальностей унеможливує осягнення ними мелодичних, гармонічних, фактурних особливостей партитури, що за логікою виключає творче осмислення твору. Педагогічний стиль М.М.Даниліна характеризується насиченими елементами методики проблемного навчання, про що говорить використання дискусій, діалогів, проблемних запитань та завдань, що спонукало студентів до ефективної взаємодії, активізувало їх пізнавальний інтерес та мислення. Відомий диригент вважав, що здобуття диригентсько-хорових практичних умінь і навичок це лише засіб за допомогою якого студент повинен виховувати у собі весь комплекс особистісно-творчих якостей. Значну увагу митець приділяв формуванню у майбутніх педагогів-диригентів навичок володіння мімікою,

мануальною технікою в контексті її емоційної виразності, підкреслював важливість здатності до саморегуляції, самокерування особливо в процесі сценічної діяльності.

В контексті проблеми, що нами розглядається цінними є основи індивідуального підходу до виховання майбутнього фахівця, як педагогічного принципу викладацької діяльності О.В.Нікольського. Його особливістю було те, що О.В.Нікольський-педагог вмів примірятися до рівня підготовки студента. Незважаючи на значну свою експансивність, займався він терпеливо, ніколи не впадав у менторський тон і не давав відчуття всієї "прірви", яка розділяє знання професора й студента [3, с. 93].

Педагогічну діяльність знаменитого представника московської диригентської школи П.Г.Чеснокова яскраво демонструє його фундаментальна праця "Хор и управление им". Розроблені та викладені ним основи методики хороуправління до цих пір слугують дороговказом для багатьох хормейстерів-практиків. В силу своїх особистісних пріоритетів П.Г.Чесноков надавав великого значення формуванню і розвитку у студентів стійких вокально-хорових навичок, техніки хорового диригування в контексті репетиційної роботи диригента хору [6, с. 77]. На наш погляд, у контексті нашого дослідження концептуальні положення видатного диригента-майстра є такими, що спрямовані на якісне вирішення проблем технічної оснащеності студентів та їх творчої самореалізації в системі диригентсько-хорової освіти.

Особливо цікавими, на наш погляд, є прогресивні ідеї знаменитого хорового диригента, педагога, суспільного діяча Г.О.Дмитревського. Він приділяв значної уваги розширенню та поглибленню студентами практичного досвіду, основну роль в цьому процесі відводив хоровому практикуму. Майстер наголошував, що "найважливішою умовою вірного виховання хорового диригента є планомірний зв'язок теорії хорової справи з практикою управління хором" [3, с. 124]. О.Г.Дмитревський перший увів поняття хорової практики в межах навчального процесу. Для вирішення даної проблеми ним був організований самодіяльний хоровий колектив при Московській консерваторії. Диригент був упевнений, що саме самодіяльний колектив, зі своєю специфікою професійного становлення буде тією творчою, практичною лабораторією для студента, де будуть працювати механізми діяльнійшої реалізації всіх набутих умінь і навичок в процесі вивчення диригентсько-хорових дисциплін. Видатний диригент окреслював чіткі шляхи вирішення недоліків диригентсько-хорової освіти в контексті творчої самореалізації майбутніх фахівців:

- формування й розвиток педагогічних здібностей в тісному зв'язку з диригентсько-хоровими уміньми ;
- введення в достатньому часовому об'ємі активної та пасивної диригентсько-хорової практики;
- реформування "сольфеджіо" в "хорове сольфеджіо";
- необхідність включення в навчальний процес педагогічного репертуару на заняттях з хорового диригування;
- формування й розвиток у студентів художньо-виразних елементів диригентського жесту, що спрямовані на створення образного змісту твору;
- спрямованість формування особистості хормейстера в напрямках диригент-режисер, диригент-артист, диригент-індивідуальність.

Елементи вищевказаної системи сучасна педагогічна наука успішно використовує, як складові в новітніх педагогічних технологіях, що спрямовані на оптимізацію процесів формування, розвитку, а головне пошуку шляхів переведення набутих знань, умінь, навичок майбутніх педагогів-музикантів у практичну площину з активним акцентом самовираження.

Надзвичайно цінними являються педагогічні погляди відомого музиканта-хормейстера В.Васильєва. Він виокремлював здібності, без яких неможливий процес успішного виховання музиканта-хормейстера. До таких якостей відносив диференційовану та зконцентровану увагу, особистісні та вольові якості (витримку, рівноваженість, упертість, цілеспрямованість, рішучість, дисциплінованість), творчу ініціативу, уяву, фантазію та здатність до скоординованих рухів. Науковець вказував на недооцінювання педагогами, що викладають дисципліни диригентсько-хорового циклу, таких особистісних властивостей студентів, як інтелектуальні здібності, рівень тормозних і збуджувальних процесів, темперамент, здібності до інших видів мистецтв, що мають неабияке значення в успішному становленні музиканта-хормейстера. З цього видно, що В.Васильєв чітко класифікує відповідні якості майбутніх хормейстерів: емоційно-вольові, психофізіологічні, інтелектуальні, музично-творчі, педагогічні.

Відомий діяч хорового мистецтва С.А.Казачков своїми науковими досягненнями підтримує вказані нами вище проблеми вдосконалення диригентсько-хорової підготовки, а саме він аналізує шлях формування і розвитку диригентської техніки в тісному взаємозв'язку з важливими особливостями, як психофізичного, так і художньо-мистецького порядку. Питання не в первинності тих чи інших, а в продукті-результаті їх взаємопроникненні та взаємовпливу. В своїх роботах С.А.Казачков позиціонує професійне діагностування студентів як надзвичайно важливий етап в навчально-виховному процесі. Особливо цінним, на нашу думку, є те, що новації його педагогіки звернені на формування музичного мислення, інтерпретаційних умінь, розвитку внутрішнього компоненту музичного слуху для подальшого формування ідеального звучання хорового колективу. С.А.Казачков критикує

відсутність в змістовно-суттєвій структурі диригентсько-хорової освіти умов для індивідуально-творчого розвитку. Для нас є цінною його ідея про функціональне розділення навчальної дисципліни “диригування” на “техніку диригування” та “диригентську майстерність”. Спираючись на відповідну специфіку такої поетапності навчання, викладання “техніки диригування” в його педагогічній діяльності відбувалось на 1, 2 курсах, а “диригентська майстерність” – на старших.

Недоліками диригентсько-хорової підготовки опікувались і майстри української хормейстерської школи. В контексті проблеми, що нами розглядається, цікавими є науково-педагогічні дослідження видатного музиканта, диригента М.Ф.Колеси. Він висловлював думку, щодо недостатності методично-теоретичної бази диригентсько-хорової підготовки, пошуку нових форм навчання, нових підходів і т.д. Надзвичайно актуальним питанням в даній музично-педагогічній сфері розглядалось формування “особистості музиканта”, як багатокомпонентної, інтегрованої системи. Особливого значення надавав музикальності, при цьому, вказуючи, що “... техніки без глибокої музикальності і музичної та загальної освіти зовсім не досить, щоб створити доброго диригента” [2, с. 44]. М.Ф.Колеса наполягав на тому, що основне завдання диригентсько-хорової підготовки – виховання особистості музиканта, а саме через формування індивідуального стилю в усіх аспектах (в керуванні хором, в проведенні репетиційних процесів, в трактуванні творів мистецтв і т.д.) Дуже цінна позиція майстра щодо традиційної техніки диригування: “Ми повинні в класі нашого студента виховувати так, щоб він ставши перед зовсім незнайомим йому хором, чи оркестром, був для них повністю зрозумілим і міг без зайвих пояснень підкорити його своїй волі. Все особисте, індивідуальне в жестикуляції диригента, в його манері диригування повинно базуватися і виходити з академічних загальноприйнятих норм, а не навпаки. Особисте, індивідуальне зароджується тільки на основі довгої, цілеспрямованої роботи над технікою диригування” [2, с. 45]. Ця ідея М.Ф.Колеси підтверджує доцільність поетапної підготовки студентів в процесі вивчення диригентсько-хорових дисциплін: *перший етап-формування техніки, другий-майстерності*. Видатний диригент-педагог вказував на важливість індивідуального підходу в роботі з студентом, особливо в підборі навчального репертуару: “... цей добір у великій мірі залежить від індивідуальності студента, від ступеня підготовки і рівня музичних знань” [2, с. 48]. Його педагогічне новаторство виражається і в демократизації навчально-виховних процесів, а саме проведення рубіжних контролів було іспитом не тільки для студентів, але і для викладачів. Він вважав, що “проведений іспит є свого роду семінаром, на якому перевіряються і обговорюються не тільки успіхи і невдачі студентів, але успіхи і невдачі в роботі самих педагогів. Для обміну досвідом це має велике значення” [2, с. 56]. Сучасники диригента й дослідники його творчої діяльності відмічали, що диригентсько-хоровій школі М.Ф.Колеси “властиві виняткова творча увага та індивідуальний підхід до підготовки хормейстерів” [4, с. 245]. Він вважав, що в кожному студенті доцільно бачити індивідуальність, неповторність і унікальність. Наголошував, що виховання хормейстера-особистості може стати реальністю лише при глибокому вивченні індивідуальних особливостей кожного студента. До вищеназваних особливих рис педагог-музикант відносить: темперамент, специфіку характеру, смаки та устремління, погляди, довузівську підготовку. Він наголошував, що врахування цих рис є обов'язковим при підборі педагогом засобів і прийомів педагогічного впливу на майбутнього фахівця. Суттєвою ознакою педагогіки М.Ф.Колеси є метод випереджувальної ситуації, що стимулює до самостійності, пізнання, сприймання, аналізу чим спонукає студента до наполегливої праці, примушує його виходити на більш високий рівень диригентсько-хорової підготовки.

Відомий диригент О.Міньківський мав свій підхід до диригентсько-хорової підготовки майбутнього фахівця. Він піддавав навчальні програми конструктивній критиці на предмет корекції їх суттєво-змістового компоненту: збільшення кількості обов'язково опрацьованих хорових творів; включення в структуру занять компоненту “самостійної роботи”; необхідність здійснення чіткого контролю – коригування, як результату так і самого процесу; недостатність годин із “виховання голосу”, “гри на фортепіано”. Поряд із цим, О.З.Міньківський у своїх наукових доробках зазначав: “В класах ми не завжди вчасно навчаємо, як треба розкривати зміст твору, як правильно працювати над партитурою, над клавіром тощо” [2, с. 24]; “...диригент мусить відмінно знати свій “інструмент”, тобто хор, а також мати досконалу техніку диригування, за допомогою якої він міг би повністю розкрити як зміст твору, так і своє артистичне обдарування...” [2, с. 24]. Цими висловлюваннями автор говорить про необхідність розширення завдань підготовки спеціаліста в бік розвитку, в першу чергу, творчої індивідуальності майбутнього спеціаліста.

Яскравий представник українського музичного мистецтва, засновник Одеської хорової школи К.К.Пігров у одному із розділів своєї книги “Керування хором” писав, що виховання хорового диригента треба здійснювати в постійному зв'язку з практикою співу в хорі. Диригент повинен мати навички висококваліфікованого співака-ансамбліста, знати те, що доводиться вимагати від співаків хору, бо не можна навчати інших тому, чого не знаєш сам” [3, с. 134]. Ця ідея відомого хормейстера демонструє відношення майстра до тандему “теорія – практика”. Хоровий клас він визнавав центром і найважливішою формою практичної освіти майбутніх спеціалістів. К.К.Пігров вважав, що звучання студентського хору – це результат усієї системи професійної підготовки, а значить має відображати рівень, якість, зміст теоретичного і практичного аспектів диригентсько-хорової освіти. Якщо студент

на заняттях з вокалу набував навичок дихання, то під час співу він перевіряв їх безпосередньо на практиці, до того ж аналогічний досвід формується відносно понять про хоровий стрій і ансамбль. Відомо, що знаменитий майстер титанічну увагу приділяв розвитку навичок саме хорового строю у студентів, але поряд із цим педагог відводив значну роль формуванню у студентів такої особистісної властивості, як “самостійність”, яка б проявлялася в усіх сферах опанування циклу диригентсько-хорових дисциплін. К.К.Пігров також розглядав педагогічну функцію в діяльності диригента-практика, як одну із професійно-важливих, тому наголошував на необхідності включення в систему фахової освіти майбутнього педагога-хормейстера циклу дисциплін психолого-педагогічного спрямування.

Продовжувачами педагогічних ідей та традицій К.К.Пігрова були його учні А.Т.Авдієвський, В.І.Шип. В нинішніх умовах Герой України А.Т.Авдієвський відзначається постійним прагненням до оновлення виконавських прийомів, поєднанням в своїй творчості традиційних тенденцій з динамічним новаторством. Цінними принципами його педагогічно-виконавської діяльності є:

- пошук індивідуально-неповторного звукового забарвлення для кожного розучуваного твору;
- використання української народної пісні, як дієвого засобу формування духовності, творчої індивідуальності сучасної молоді.

Відомий хормейстер В.І.Шип наголошує на важливості вивчення й усунення ряду психологічних проблем, що виникають на заняттях диригентсько-хорового циклу і які гальмують, або ж зовсім унеможливають виховання справжнього музиканта-особистості. У ряді статей він зосереджує свою думку щодо викладання цих дисциплін, в тому числі й психологічного характеру, а саме:

- практикум роботи з хором у студентів викликає ряд психологічних труднощів, результатом яких є скутість, нерішучість перед хоровим колективом;

- надто активна позиція педагога, яка виражається в домінуванні, або ж навпаки в пасивному спостереженні за студентом;

- робота з хором повинна бути побудована на діалозі: виклад нового матеріалу та практичні приклади в живому звучанні, з обов'язковим аналізом утвореного продукту;

- недостатня інтеграція в хоровому класі знань, умінь, навичок усіх музично-теоретичних дисциплін: диригування, сольфеджіо, постановки голосу, теорії музики, гармонії і т.д. Уміння та навички набуті на інших дисциплінах повинні обов'язково коментуватися в контексті вокально-хорової техніки;

- в умовах хорової освіти педагог по диригуванню повинен бути практиком, щоб студент мав змогу спостерігати та аналізувати, відмічати принципи взаємозв'язку жести та звучання хорового колективу;

- обов'язково враховувати рівень підготовленості студента, його смакових уподобань у процесі підбору репертуару в хоровому класі та занять із диригування.

Висновки... Таким чином, проаналізувавши основні педагогічні ідеї та досвід окремих видатних представників російської та української хормейстерських шкіл, ми узагальнюємо наступні значущі недоліки теоретичної та практичної підготовки студентів у процесі вивчення диригентсько-хорових дисциплін:

- недостатня увага диригентсько-хоровій практиці;

- відсутність інтегруючих процесів музичних дисциплін в класах хорового практикуму;

- відсутність спрямованості діяльності педагогів на розвиток і формування творчої самостійності особистості майбутнього музиканта-педагога;

- домінування технократичного підходу до викладання дисциплін диригентсько-хорового циклу, “натаскування” вокальної, диригентської техніки;

- часткове ігнорування індивідуальних особливостей суб'єкту навчання;

- недостатня увага педагогів до проблеми психолого-педагогічних умов музичного навчання з більшості диригентсько-хорових дисциплін.

Очевидно, що означені видатними хормейстерами-педагогами проблеми фахової підготовки майбутнього диригента-практика, диригента-музиканта, диригента-митця справедливо введені в площину актуальних на той час і таких, що не втрачають цієї ознаки сьогодні в загальній концепції вдосконалення методичної підготовки майбутнього вчителя музики.

Література

1. Краснощеков В.И. Вопросы хороведения / В.И.Краснощеков. – М.: Музыка, 1969. – 300 с.
2. Королюк Н.І. Корифеї української хорової культури ХХ ст. / Н.І.Королюк. – К.: Муз. Україна, 1994. – 285 с.
3. Птиця К.Б. О музыке и музыкантах / К.Б.Птиця. – М.: ИЧП Мистикос Логинов, 1995. – 437 с.
4. Смирнова Т.А. Хорознавство (історія, теорія, методика) / Т.А.Смирнова. – Х.: 2000. – 180 с.
5. Соколов В.Г. Работа с хором: Учеб пособие для муз. уч-щ. / В.Г.Соколов. – М.: Музыка, 1983. – 192 с.
6. Чесноков П.Г. Хор и управление им / П.Г.Чесноков. – М.: Музгиз, 1961. – 240 с.
7. Черкасов В.Ф. Становлення і розвиток музично-педагогічної освіти в Україні (1962 – 1991pp.) / В.Ф.Черкасов. – Кіровоград: Імекс – ЛТД, 2008. – 374 с.

Анотація

У статті розглядається проблема удосконалення методичної підготовки майбутнього вчителя музики на цінному педагогічному досвіді видатних диригентів-хормейстерів.

Аннотация

В статье рассматривается проблема усовершенствования методической подготовки будущего учителя музыки на ценном педагогическом опыте известных дирижеров-хормейстеров.

Summary

The article focuses on proving to improvement preparation the future teacher of music to creative self-implementation is value pedagogical experience the famous musicians.

Ключові слова: диригентсько-хорова підготовка, педагогічні ідеї, педагогічний досвід.

Ключевые слова: дирижерско-хоровая подготовка, педагогические идеи, педагогический опыт.

Key words: future teacher, pedagogical experience, creative self-implementation.

Подано до редакції 12.10.2010.

Рекомендовано до друку канд. пед. наук, проф. Горбенко С.С.

УДК 378 (477)(092)“1023/1945”

© 2010

Зарічна І.М.

ЕЛЕМЕНТИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ В ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОФЕСОРА СТЕФАНА БАНАХА У ЛЬВІВСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ (1923-1945 рр.)

Постановка проблеми у загальному вигляді... Педагогічна творчість як елемент діяльності педагога-майстра притаманний видатним науковцям, талановитим лекторам, успішним організаторам й вихователям молоді. Зразками високопрофесійної й творчої діяльності захоплюються сучасники, їх намагаються вивчити нащадки. Високим рівнем педагогічної творчості, хистом і новаторством вирізнялася професійна діяльність видатного вченого-математика, професора Львівського університету (1923-1945рр.) Стефана Банаха.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми... На сьогодні існує багато праць, в яких розглянута наукова діяльність видатного математика. Це, зокрема, роботи польських математиків: Р.Дуди, Ю.Мусєлака, В.Орліча, М.Геллера та багатьох інших. Частина праць присвячена біографії видатної особистості (Р.Калюжа, Е.Якимович та А.Міранович, Г.Штейнгаус, Й.Кожелецький, К.Шалайко, Ф.Баранський, С.Улам, К.Куратовський, С.Соболев, М.Альбінський та ін.). Однак, на сьогодні не здійснено досліджень, присвячених педагогічній діяльності геніального математика.

Формулювання цілей статті... Мета даної статті полягає у висвітленні професійної діяльності, аналізі елементів педагогічної творчості й майстерності професора Стефана Банаха.

Виклад основного матеріалу дослідження... Видатний математик народився 30 березня 1892 р. у Кракові, де закінчив класичну гімназію. Продовжив навчання у Львівській політехніці поки його не перервала перша світова війна.

У 1920-1922 рр. він працював асистентом на кафедрі математики Львівської політехніки. На цей час він вже був автором ряду наукових праць з математики. У 1920 р. С. Банах захистив кандидатську, а в 1922 р. – докторську дисертацію, здобувши вчений ступінь доктора філософії.

У 1923 р. С.Банах здобув звання надзвичайного професора математики Львівського університету і був обраний членом-кореспондентом Польської академії наук. У 1927 р. він став звичайним професором.

Як професор університету, С.Банах активно розвинув свою педагогічну і наукову діяльність. Ставши найбільшим авторитетом у галузі функціонального аналізу, він згуртував навколо себе плеяду молодих талантів. Так виникла Львівська математична школа, яка від 1929 р. почала видавати журнал, присвячений функціональному аналізу – „Studia Matematyka”, редактором якого був і С.Банах. У 1932 р. виходить друком відома праця С.Банаха – “Теорія лінійних операцій”.

У 1939 р., внаслідок захоплення Львова радянськими військами, С.Банах став деканом новоутвореного фізико-математичного факультету, а також членом АН УРСР.

Після закінчення Другої світової війни та відновлення роботи університету С.Банах продовжував обіймати посаду декана фізико-математичного факультету, але хвороба перешкодила його науковій та педагогічній діяльності. 31 серпня 1945 р. він помер.

Протягом свого життя педагог зробив величезний внесок у розвиток математичної науки. Він розробив основи функціонального аналізу – нової на той час математичної галузі, базою якої були “банахові простори”. Інші його роботи стосуються теорії функцій дійсної змінної, теорії множин, теорії нескінченновимірних просторів, теорії ортогональних рядів теорії звичайних диференціальних рівнянь, теорії функцій комплексної змінної та ін.